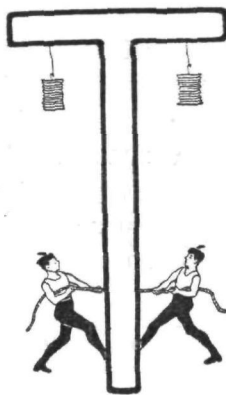

IVO TROŠT:

Bukev in smreka.

Basen.

esno druga ob drugi sta rasli v gozdu bukev in smreka, obe vitki in mladi. Bukev je ljubko raztezala veje ob smreki in ji šepetala z listjem: »Dobro ti je v mojem objemu, sosed, ne?«

»Samo nekoliko pretesno!« odvrne smreka, dviga vršiček skozi bukove veje proti nebu in si misli: Vsaj navzgor me ne dohiti lakomna sosed, nikoli.

Bukev sili s koreninami globoko v zemljo, se zdebela in razkošati, ker pobere sosedi skoro vso hrano v tleh kar izpred ust. To brezozirnost je smreka čutila predobro in zastajala v rasti. Bukev ji pa govori: »Dobro se ti godi v mojem objemu! Brez skrbi si! Noben vihar te ne podere. Moje veje so tako močne.«

»Hrane mi primanjkuje,« odkrito priznava smreka. »Tvoje požrešne korenine posrčejo v zemlji še meni namenjene sokove. Glej, kvišku ne morem!«

»Pa še koliko je tvoj vrh višji od mojega! Predobro se ti godi! Prezvetna bi bila že tudi rada, sosed, nikar! To je pregrešno.«

Smreka si ne more pomagati izlepa proti lakomni sosedi. Rada bi se veselila življenja, pa ji ne pusti bukev. Začne misliti na lastno obrambo. Ker ne more z vrhom več kvišku, razprostre veje kakor odprt dežnik, da bi bukev ne mogla uspevati v njeni senci in bi od vej padajoče kapljice ovirale nasprotnico v razvoju in preširnosti. V varni senci poleti in zavarovana pred težo snega pozimi se je poslej bukev razrasla še lepše. Zato se je začela norčevati s sosedo: »Predobro se ti godi pri meni, ker se tako košatiš! Glej, še jaz se dobro počutim pod tvojim solnčnikom!«

Nato pa še krepkeje stisne z vejami smreko, ki kar ječi v nje objemu in toži: »Od same dobrote, ki jo uživam pri tebi, me bo kmalu konec.«

Nato omahne bukvi v naročje in usahne.

Bukev bi bila sicer pozneje lahko še lepše uspevala, ko bi se mogla rešiti mrtve sosede. Nje veje so objemale še mrtvo, ker se niso mogle razkleniti in oprostiti neljubega bremena. To jo je težilo in peklo kot grenak spomin.

Jesenska pesem.

Žalostno pesem prinaša jesen...

Vetri pojo jo tuleči:

„Kam so se skrile vse pravljice,
zgodbe o tihji sreči?“

Pravljice skrili so v temen grad,
vitez na konju jih pojde iskat.

vitez privede jih vse domov
zopet pod rodni krov...

Davorinov.